На гірке життя уродився я,
Не зазнав і раз щастя змолоду;
Знудьгувалася вся душа моя
Серед вічної стужі-холоду.

На шляху моїм скрізь хрести самі
Якась іродська сила ставила,
Святу молодість підтяла в ярмі,
Мети людської нагло збавила.

Слівця щирого не сказала ще,
Не дала мені втіхи жадної...
Люди, де ви є? Гострий біль пече;
Не знести журби безпорадної.

Все кругом мовчить; все кругом чуже...
Хоча б капелька долі власної,
Так нема її та й не буде вже...
Сниться мла труни передчасної.

Над проваллям я тяжко сльози ллю,
Вкрай розпукою серце змучене...
О, дмухни, розвій всю нудьгу мою,
Почуття нове, з ділом злучене!

Не дмухне воно, не розвіє сліз;
Знову ділові не віддатися:
Неминуче щось мене тягне вниз,
Більш не здужаю з ним змагатися.

На гірке життя уродився я,
Не зазнав і раз щастя змолоду...
Люди, де ви є? Мре душа моя...
О, не кидайте серед холоду!